ΛΑΪΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΜΑΓΕΥΜΕΝΟ ΤΑΣΙ

(Παραμύθι Ἑλληνικὸ τοῦ Ἰκενίου)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Πέρασαν ἀρκετές μέρες· Περίμενε ἡ κοπελιὰ τὸν ἀδερφό της καὶ τὸ παιδὶ δὲν φαινότανε. Ἄρχισε νὰ κλαίη, νὰ δέρνεται, νὰ τὸν ἀποζητάη. Ἐκεῖ ποὺ γύριζε, μέσα στὶς ἄδειες κάμαρες καὶ τὸν φώναζε, βλέπει σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ τασάκι.

Ἀμέσως ἐκατάλαβε. Λησμόνησε ὁ ἀδερφός της τὸ τασάκι καὶ γιὰ τοῦτο δὲν ἐγύρισε. Τὸ πέρνει, τὸ φιλεῖ, τὰ γλύφει καὶ λέει.

Τασάκι μου, τασάκι μου,
πᾶμε στὸν ἀδερφό μου,
ὅπου 'ναι κι' ὅπου βρίσκεται
θέλω νὰ μοῦ τὸν εὕρης.
Στῆς Περπερούνας τὸ βουνὸ
σ' τῆς γῆς μέσα τὰ σπλάχνα,
σὲ μάγους καὶ σὲ δαίμονες,
σὲ στόμα φειδομάνας !...

Καὶ τὸ τασάκι τὴν ἔφερε στῆς Περπερούνας τὸ βουνό. Μπαίνει μέσα ἡ κόρη κυττάει, χιλιάδες οἱ μαρμαρωμένοι. Ποῦ νὰ βρῆ μέσα σ' αὐτοὺς τὸν ἀδερφούλη της ; Φωνάζει τότε στὴν Περπερούνα, ποὺ καθώτανε στὸ θρόνο της καμαρωτὴ κι' ὡραία :

Περπερούνα μου καλὴ
Περπερούνα μου κακὴ
τὸ ὁδερφό μου τί τὸν ἔκανες :
Θέλω νὰ μοῦ τὸν δώσης.

Ἡ Περπερούνα δὲν ἀπάντησε. Ἡ κόρη προχώρησε τότε πῆγε κοντὰ στὴν ὥμορφη τὴ μάγισσα κι' ἄρχισε νὰ τὴν παρακαλῆ. Μὰ ἡ μάγισσα ἔμενε ἀμίλητη καὶ κύτταζε παράξενα τὴν κόρη. Στὸ τέλος ἄνοιξε τὸ στόμα καὶ τὴν ρώτησε :

— Ποιὰ εἶσαι αὐ, ποὺ γεννήθηκες πειὸ δυνατὴ ἀπὸ ἐμένα, ποὺ δὲν ἐπάγωσε τὸ σῖμα σου καὶ δὲν πέτρωσε τὸ κορμί σου, μόλις μπῆκες ἐδῶ μέσα ;

— Τὸν ἀδερφό μου ἤρθα γιὰ νὰ πάρω, ἀποκρίθηκε ἡ κόρη. Τότε ἡ Περπερούνα ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ εἶπε :

— Μοῦ ἤτανε ἔτσι γραμμένο, νὰ πεθάνω, ὅταν θὰ βρισκόταν πειὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα. Πρὶν πεθάνω ὅμως, μιὰ χάρη θὰ σοῦ κάνω. Πᾶε μου ποιὸς εἶνε ὁ ἀδερφός σου, νὰ σοῦ τὸν ζωντανέψω.

Ἡ κόρη κύτταξε γύρω. Χιλιάδες ἦσαν οἱ μαρμαρωμένοι.

— Ποῦ νὰ τὸν βρῶ μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ; εἶπε.

— Γιὰ κύτταξε καλὰ καὶ γρήγορα γιατὶ πεθαίνω, ἔσκουζε ἡ Περπερούνα.

Ξαφνικὰ ἡ κόρη εἶδε τὸ μέτωπο ἑνὸς ἀγάλματος ποὺ ἔλαμπε ὡσὰν τὸν ἥλιο. Ἀμέσως γνώρισε τὸν ἀδερφό της καὶ τὸν ἔδειξε. Ἡ Περπερούνα τοῦ ἔδωκε καὶ πάλι τὴ ζωὴ καὶ κάλεσε καὶ τὰ δυὸ ἀδέρφια νὰ τὴν πλησιάσουν.

Τοὺς ἔδωσε τότε δυὸ περιστέρια πέτρινα καὶ σπόρους ἀπὸ σινάπι.

— Τὸ σινάπι τοὺς εἶπε ἔχει τὴ μεγάλη «καοῦρα» τῆς ζωῆς, καὶ τὴ μεγάλη δύναμι νὰ αὐξαίνη τὸ κάθε τί καὶ τὰ τὸ μεγαλώνη.

Βάλτε σινάπι σὸ στόμα τῶν περιστεριῶν, ἐὰν σᾶς βρῆ καμμιὰ ἀνάγκη. Κι' ἀμέσως τὸ πεκρωμένο αἷμα τους θὰ ζεσταθῆ καὶ τὸ πέτρινο κορμί θὲ νὰ ζωντανέψη. Τώρα ἀκοῦτε ἐδῶ καὶ προσέξτε τί θὰ σᾶς πῶ. Ἐλᾶτε γρήγορα προτοῦ πεθάνω. Μιὰ κακιὰ γρηὰ, ἔρχεται στὸ σπίτι σας, γιὰ νὰ σᾶς κάνη κακό. Ἄμα ξαναρθῆ νὰ μη τὴν δεχθῆτε. Ζητάει ν' ἀφανίση τὸν ἀδερφό σου κ' ἔπειτα νὰ πεθάνη κ' ἐσένα κοπέλλα μου. Γι' αὐτὸ ἂν ὁ Βασιλᾶς σᾶς καλέση τραπέζι, σεῖς νὰ μὴ φᾶτε ἀπὸ τὰ φαγητά, οὔτε ἀπὸ τὰ πιοτὰ νὰ πιῆτε. Ἐκεῖνες ποὺ σᾶς κυνηγοῦν θὰ τὰ ἔχουν φαρμακώση. Ἔπειτα τοὺς εἶπε γιὰ τὴ μητέρα τους, ποὺ ἤτανε ὡς τὸ λαιμὸ χτισμένη καὶ ἔπειτα τὰ ὅσα πάθαν καὶ τὰ ὅσα θὰ παθαίνανε ἀκόμα.

Κι' ἄμα τελείωσε ἐπέθανε, ἔγεινε ἕνα μάρμαρο κόκκινο σὰν τὴ φωτιὰ καὶ γύρω-τριγύρω της φυτρῶσαν παπαροῦνες.

***

Ὅπως τοὺς εἶπε ἡ Περπερούνα τῶν παιδιῶν, ἔτσι κι' ἔγεινε. Ξαναπῆγε ἡ γρηὰ στὸ σπίτι τους, μὰ τὴν πέταξαν ἔξω καὶ τὴν τσάκισαν στὸ ξύλο. Ἡ ὥμορφιά τους κίνησε καὶ τὴν προσοχὴ τοῦ Βασιλᾶ. Τὸ «μαγευμένο ὄργανο» ποὺ ἔπαιζε ἡ κόρη, τὸν ἔκανε νὰ ξενυχτάη στὸ παραθύρι καὶ ν' ἀκούη. Στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ τὰ τιμήση καὶ τὰ ἐκάλεσε τραπέζι. Ἡ θεῖες τους ὅμως, μαζὶ μὲ τὴ μαμή, φαρμακώσανε τὰ φαγητά.

Σὰν καθῆσαν τὰ παιδιὰ στὸ τραπέζι, βάζουν τὰ πετρένια περιστέρια τους νὰ φᾶνε, κι' αὐτὰ δὲν ἀγγίσαν τὰ φαγιά.

— Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ κάνετε ; Τὰ ρώτησε ὁ Βασιλᾶς.

— Πρῶτα νὰ ὀρθοῦνε ἡ θειές μας νὰ φᾶνε ἀπαντῆσαν τὰ παιδιὰ καὶ ἔπειτα τρῶμε καὶ ἐμεῖς.

Παραξενεύτηκε ὁ Βασιλᾶς καὶ ρώτησε τί θέλουνε νὰ ποῦνε.

Τότε τὰ παιδιὰ τοῦ εἶπανε, ὅσα τοὺς εἶχε πῆ ἡ Περπερούνα :

— Ἐσὺ εἶσαι πατέρας μας καὶ ἐκεινη ποὺ εἶνε χτισμένη κάτω, καὶ μᾶς βάζουν νὰ τὴν φτύσουμε, εἶνε ἡ μάνα μας. Μᾶς κυνηγοῦν πολὺ ἡ δυὸ θεῖες μας, ποὺ εἶνε πολὺ κακές. Καὶ διηγηθῆκαν στὸ βασιλιᾶ ὅλη τὴν ἱστορία τους, ὅσην ἤξεραν αὐτὰ καὶ ὅσα τοὺς ποόσθεσε ἡ Περπερούνα. Καὶ προσθέσανε ὅτι στὰ φαγητά τους ἔβαλαν ἡ θεῖες τους φαρμάκι, γιὰ νὰ τὰ φαρμακώσουν !

Τότε ὁ Βασιλᾶς ἐθύμωσε καὶ διέταξε νὰ ἔρθουνε ἡ θεῖες τους νὰ φᾶνε.

Αὐτὲς φωνάζαν καὶ φεκάζανε, μὰ ὁ Βασιλᾶς τοὺς εἶπε πὼς ἂν δὲν φᾶνε θὰ τὶς γδάρη ζωντανές.

Ἔφαγαν καὶ πέθαναν ἀμέσως.

Τότε ὁ Βασιλᾶς ἐπίστεψε καὶ ὁ τοῦ τοῦ τοῦ